

David Bedrač

Foto: Katja Bedrač

Bele in črne pesmi

Mlečna pesem

Mleko,
odpiram te,
ko tečeš na konec mize.

Mleko,
presekali te bom,
da boš zlezlo
v besede.

Mleko,
ko boš zavrelo,
ko se boš smodilo od vseh skrivnosti,
si te bom nalil v sneg telesa
in skopnel.

Jutranja pesem

Jutro v pesmi je enostavno:
dež se razpara,
iz krtin vzletijo ptice
in se vržejo navzgor
in navzdol
in spet navzgor.

Jutro v pesmi se umiva
in češe na obronku sveta:
krt ga opazuje iz zemlje,
kot da ga sploh ne zanima,
čeprav si bo od lepote razgrizel oči.

Dnevna pesem

Krt je,
ki riže po mehkih ustnicah dekleta,
struna,
ki zapeljuje,
kitara, mati vseh strun,
ki svoje zvočne otroke pošilja po svetu,
in čevelj je,
ki vsak dan koga sezuje s tega sveta.

Nočna pesem

Noč v pesmi
je zelo enostavna.

Dan zavoha v sebi
in pritisne na svetlobo
in nas z jutrom poškropi v obraz.

Sprehodi za pesmi, pesmi za sprehode

Greš na sprehod.

Mimo vetra in veter mimo tebe,
mimo zvezd, ki ostajajo zadaj in zgoraj,
mimo trgovin, ki bodo počivale do jutra,
mimo zapornic ...

Greš na sprehod.

Na enostavni sprehod mimo postaj,
ljudi, vlakov, pločnikov in belih črt sredi cestne hitrosti –
to je sprehod po lastnem vratu:
žile v njem so čas, čas v žilah pesem.

Greš na sprehod –

pesem sprehaja tebe in ne ti nje.

Vsaka pesem ima v sebi krta

Vsaka pesem je žrtvovanje:
časa, prostora in pesniške krvi.
Vsaka pesem je manjšanje telesa:
tilnik se spušča vedno nižje in čelo.

Vsaka pesem ima v sebi krta:
njeno zemljo rije in koplje.
Vsaka pesem ima začetek in konec:
zaživi sama, pesnik jo pokonča.